

בבא קמא נא

עניין: ואהבת לרעך כמוך אצל רשע

רמב"ם הלכות דעות פ"ו

את דבריהם: ג' ימצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר ואהבת לרעך כמוך (וי). לפיכך צריך לספר בשבחו ולחום על ממונו כאשר הוא חס על ממונו עצמו ורוצה בכבוד עצמו. והמתכבד בקלון חבירו אין לו חלק לעולם הבא: ד' אהבת הגר שבא ונכנס תחת כנפי השכינה שתי מצות עשה. אחת מפני שהוא בכלל ריעים ואחת

הגהות מיימוניות

ג' [א] ודוקא שהוא רעך בתורה ובמצות אבל אדם רשע שאינו מקבל תוכחה מצוה לשנאתו שנאמר יראת ה' שנאת רע ואומר הלא משנאוך ה' אשנא וגו' (בערבי פסחים).

רבי ירוחם פערלא על הרס"ג עשין יט

ונראה דדעת הרמ"ה ז"ל דכיון דמחיים על כרחך ליכא לאוקמי קרא כמו שהוכיחו התוס' מדקיימא לן חייך קודמין לחיי חברך, על כרחך קרא דחיק ומוקים אנפשיה בחייבי מיתות לענין לברור להם מיתה יפה, ואף על גב דרשע מצוה לשנאתו היינו דוקא בעודו בחיים, ומשום תוכחה, דעל ידי כך אפשר שיחזור למוטב וכדמשמע מעניניה דקרא, אבל לאחר מיתה וכשהולך למות לקבל עונש אפשר שהזהיר עליו הכתוב להתנהג עמו באהבה ולברור לו מיתה יפה. ועוד דאפילו למ"ד דהרוגי בית דין אין להם כפרה היינו רק לומר דאין מיתתן מספקת לכפר עליהם כיון דבדין קא מיקטלי, ולענין דאין קרבנם יוצא מכלל זבח רשעים תועבה, אבל מכל מקום לכולי עלמא מיתתן התחלת כפרתן היא, דהא תנן התם (מ"ג ע"ב) כל המומתין מתוודין והוידוי מכפר עליו ויש לו חלק לעוה"ב עיי"ש, והילכך שפיר יש לומר שהזהיר עליו הכתוב (י"ד).

שולחן ערוך חושן משפט סי' ערב

יא ^להשונא שנאמר בתורה ^ללא יא מאומות העולם הוא אלא מישראל והיא יהיה לישראל שונא ^ל [מ"ג ע"ב] והכתוב אומר ^ללא תשנא את אחיך כלבבך אמרו חכמים כגון שראהו לבדו שעבר עבירה והתרה בו ולא

תשובה וישוב מרשעו ואף על פי שעדיין לא עשה תשובה אם מצאו נבהל במשאו מצוה לטעון ולפרוק עמו ולא יניחנו נוטה למות שמא ישא בשביל ממונו ויבוא לידי סכנה והתורה הקפידה על נפשות ישראל בין רשעים בין צדיקים מאחר שהם גלויים אל ה' ומאמינים בעיקר הדת שנאמר ^לאמור אליהם חי אני נאם ה' אלהים אם אחפוץ כמות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחיה.

שו"ת בית שערים או"ח סי' סט

ומה שנתקשה על הגמ"י פ"ו מדיעות שכי דרשע של והצנח לריעך כמוך הוא דוקא שחול ריעך צהורה וצמלות חזל אדם רשע ואינו מקבל הוכחה מלוא לשכחו וק"ל איך דרשיק צנסהדרין כצ והצנח לריעך כמוך צרור לו מיתה יפה הא צנחייז מיתה ציד עיכ הסרו צו והסיר עלמו למיתה ואין לך מומר גדול חס כדאמרינן בחולין ג"פ ג"פ איכ איך שייך גבי מיע של והצנח לריעך כמוך. וי"ל צעמקדק צלטקן פגמיי סהסיף שאינו מקבל תוכחה וסי' די צלמרו אדם רשע. חזל יתכן שהרי כי ונלוה לשכחו שכי יראת די סכחא רע וכו' ולפ"ש צנחצני הקדוש קסי' הלז וקרא זה כאמר על סכחא צנלצ חזל מיע אינו ונלוה להראות לו סכחא שנייב גם הוא יסכחו כי כמים פליפי ומתוך כך יצוה לידי סכחא גמורה וכמיץ צמיצ צינו ליצ סכיל ומיע דוהצנח איכס צלצ חלל צומעשה ואיכ י"ל דקפיר מחריצ צמיצ דוהצנח לריעך. חלל דאמרינן צנירוכין ט"ז מנהנו חס יש צדור חס פי סמוקל חוכחה חס אומר לו טול קיסס מנין עיכך חלל עול קורה ענין עיכך עיש צפירסיי ואיכ צלחיה סוכחי' זאיז תפסיר מותר להראות לו סכחא כיון דמלוא לשכחו ואיך לקיים והצנח חפילו צומעשה ולכן הוסיף הגמ"י שאינו מקבל הוכחה. ולפי' גם צמחריצ מיתה ציד חפצור סמוקל חוכחה ואקור להראות לו סכחא ומנילל חסי' צמיצ דוהצנח צדור לו מיתה יפה ואיכ:

אבל לפעמי' מניקרא לקימו שהרי שכיבו צנסהדרין מיע כל סמוצתי מחרוזי' סכל סמוחודה יש לו חלק לעוה"ב וכו' וכן כי סמוצתי פי' מנה' סמוצתי ואיכ צעעה סמוצתי חומו כצו הוא לריק ומחריצ צמיצ של והצנח לריעך כמוך ולכן לריק לצרור לו מיתה יפה ואיכ ככן. וצוה יצוה צרכות על ראשינו. ויהי נועס די עלינו. כספצק ונפצק חניך דתיס צחצנה:

תניא פרק ל"ב

שכר מצות אהבת ריעים וגם המקורבים אליו והוכיחם ולא שבו מעונותיהם ישמחה לשנאתם מצוה לאהבם ג"כ ושתייהן הן אמת שנאה מצד הרע שבהם ואהבה מצד בחי' הטוב הגנוז שבהם שהוא ניצוץ אלקות שבתוכם המחיה נפשם האלקות וגם לעורר רחמים בלבו עליה